

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tuba Tragica, Seu Historiæ Horroris Plenæ Dominicis Per
Annum Concionatorio ritu aptatæ, Quibus ad oculum
ostenditur, quàm acribus pœnis flagitia proscindat
scelerum Ultor Deus**

Selhamer, Christoph

Norinbergæ, Anno Gratiaë M.DC.XCIX.

Concio XVI. Dom. III. Quadrages. Prava Confessio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52721)

CONCIO XVI.
DOMINICA III. QUADRA-
GESIMÆ.

Et hoc erat mutum. Luc. I I.

Prava Confessio.

(1) Hom,
II, 1.

A.
Orci galea
quid?

(2) Job, 40.

(3) Dulc.
in Am.
incr. l. 4.
6. 4.

Riscos inter Poëtas Homerum (1) & alios nihil tri-
tius est AA. quàm *orci galea*. Ut nebulonum o-
mnium Coryphæum nebulonem suis ritè coloribus
depingerent, dicere solebant: *hem sodes iste orci
galeam induit*, quasi dicerent: *hic niger est, hunc
tu Romane caveto*. Rectè orci dicitur galea, quia hâc ut plu-
rimùm orcus utitur; hâc veluti peplô totum caput circumdat;
hâc cornua sua occultat, ut tam properè agnosci amplius non
possit, galeâ tectus dæmon. Hanc galeam pridem verbis illis
detexit (2) Jobus: *protegunt umbra umbram ejus*. Transfor-
mat se quidem in Angelum lucis, ut dictum est lapsâ Dominicâ,
interim suò etiam modò lucem odit, & tenebras oberrat, te-
git pro viribus pravitatem, & galeam capiti suo inducit mil-
lies, ut ne opera ejus patefiant. Quod tamen omnium deter-
rimum est, non tantùm ipse caput suum galeâ velat, sed co-
tis etiam viribus satagit, ut nos pariter idem capitis velamen
captemus. Vultum & oculos nostros obvolvere intendit, ut
nec divinij luminis flammula imas pectoris fibras irruat. Hunc
tenebricosum dæmonem ritè ut perstringam, utor exorcismi-
prout à Dulcem. (3) describitur. Adjurabat fortè sacris Ec-
clesiæ carminibus optimæ vitæ Sacerdos energumenum, ut
nomen suum ac sociorum dæmon præderet inquilinus; dedit
responsum orcus, sed quod nemo exspectabat: mihi, inquit ille
nomen est, *claudens os*, alteri *claudens cor*, & tertio tandem
claudens bursam. At ubi quartus, *claudens aures*? Hic ulterò
quid

quid sit *orci galea*, orcus explicuit: premit totum caput flagitio, os, aures, præcordia, bursam. *Bursam* quidem obstat, ut nunquam amplius suum ad dominum iniquitatis mammona revertat, sine quo tamen actum est de salute, juxta illud Aug. (4) *non dimittitur peccatum, nisi restituatur ablatum*. Sublata restitutione, nullus ultra meritis locus datur; gratis preces & eleemosynæ funduntur; gratis corpus jejuniis emaciatur; gratis Romam usque & Jerosolymas peregrinatum excurritur, si mammona interim tenacibus bursis concludatur. *Corda comprimis*, ut ne animò migret ira & invidia, rancor & inimicitia cum perenni damno irrati; quamdiu enim mentem occupant hæc stygiæ passiones, preces pariter & jejunia tua, temperantiam & charitatem flacci fecerim. *Libro* viventium erasum est nomen, donec animus fuerit his factibus purgatus. *Aures oppilat*, ne per neglectam aut contemptum concionum aut saluberrimorum hortaminum, se suis è pravitatibus in altum sustollat morituriens animus. *Os stringit*, ut inflatus thraße ex superbia, tumidas effusus in iras ex abdito rancore, alios ultra nec salute, nec alloquiò dignetur; ut æstrò invidiæ percitus vicini laudem contumulet, vel obumbret; ut acediæ spiritu infessus nec fervidas preces, nec Deo amplius debitas grates refundat; ut pusillanimis hominum palpo ex impio respectu veritatem retundat, ubi tamen justitia exigit & charitas, ut tota sine peplo in lucem eruatur; ut tandem luxuriosus carnis procus in S. tribunalibus suas promere spurcitiâs erubescat, cum tamen sit necessitate mediî indispensabiliter ad æviternam salutem necessaria vocalis omnium confessio, siquidem viribus humanis valeat expediri; si minus? invicem illius contritio succedit. Opt. AA. hæc unâ *galeâ* repressæ confessionis, tot meò judiciò animas orco lucratur *galeatus* dæmon, ut reliquos omnes numerò singulorum in unum collectò, solus superet ac triumphet. Novit apprimere dæmon, quantum boni pendeat ab integra orci reſeratione; quantum pariter lucri orco accrescat ex valida oris oppilatione; hinc totis in id viribus collaborat, ut erubescant dicere, quod non erubuerunt patrare. Oraculum Divinum est: (5) *qui abscondit scelera sua, non dirigitur, qui autem confessus fuerit, 28.*

(4) S. Aug. ep. 54. ad Maced.

B. Tres maxime dæmones mundum infestant.

C. Princeps illorum est *galeâ* instructus dæmon, ut flagitia reprimat in confessione. (5) Prov. 28.

T 2

ELHANEN
TIV
23

ris, misericordiam consequetur. Prò! quot millia in orco ardent, ardebuntque sine fine fine termino, quòd ab hoc galeato tenebrione se quoque decipi, se *orci galea* concludi pateantur. An placet rei hujus recens paradigma intueri? oculos in Americam transmittamus & aures, visuri unà & audituri horribilem tragœdiam, quam *orci galea* lusit cum Catharina. Facti veritatem nemo in dubium trahat; nimis multi & magni sunt, qui suis idem calamis descripserunt Franc. (6) Bentius, Antonius (7) Dauraultius, Martinus (8) Delrio Jacobus (9) Lobetius. Leopoldus (10) Mancinus. Joannes (11) Bisselius, & plures alii. In Regno Peruviano Americo urbs est, cui nomen Itata. In edito urbis hujus castello matrona quædam habitabat, oppidi illius, ut apparet, præfecta, sic à Viro Conjuge nuncupata, qui sicut vitæ societatem, sic pariter officii & appellationis suæ communionem uxori contulit. Hujus in obsequiis virgo erat decem circiter & sex annis nata, cui nomen Catharina. Profecit hic loci ætate ac viribus corporeis, sed unà etiam licentiâ crevit vivendi. Vidit hera mores dissolutos suos in pedisequa, eamque crebris hortatibus ad constans virtutis studium exacuit, at cum ventis & somnis omnia traderet monita, eò tandem sordidarum consuetudinum demersa est, unde pedes suos ægerrimè retraheret; verbò amare cepit & amari, prodiga sui lascivam consuetudinem cum procacioribus juvenibus contraxit, quorum in arce illa, tot inter famulos scribas & pedisequos vernas, copia deesse non potuit. Hos inter mutuos amores adhuc pia & pura virgo salutari voluit Catharina; ita nempe vel hòc ævò nulla amplius efrænis lupa dici vult aut infame prostibulum; horum vicem honestiori nomenclatura nunc *dame* obeunt & *domicelle*. Nisi ad tunc venter properet, omnes esse gestiunt virgines; itaque scelus hoc increbuit, ut, modò tectum sit, castimonia prædicetur, & omnis illa jam satis sit pudica, modò tantum clanculò sit impudica, harum numerum splendidè auxit hæc lupambula, quæ licet perditis quibusdam impiè consuesceret, & hac de re iteratam crisin ab hera referret, non destitit tamen heræ suæ præviò exemplò sacras Confessiones iterare, mira semper arte turpitudinis flagitium occultans, sive ut sacros Conscientiæ judices

(6) Bent. in
An.

(7) Daurault. flor.
c. 5.

(8) Delr.
disq. l. 2.
q. 26. Sect.
2.

(9) Lobet.
Dom.
prat.

(10) Manc.
in pass. l. 8.
Dissert. 3.

(11) Bissel.
de pest.
peccat.
fruct. Ex.
6, n. 12.

D.
Probatur
exemplò
et gico.
Hist.

u dices fictitia probitate splendidius falleret, sive ut impunius peccaret. Accidit hoc in articulo Catharinæ, quod illis solet contingere, qui fervidius jusculum, aut calentem bolum per imprudentiam ori suo properanter ingerunt; hi postquam diu multumque cum eo intra os & guttur luctati sunt, vefecundia, tandem cibi præcalidi ore iterum evomendi & strophio excipiendi, in transversum acti, totum potius utut viscera exurentem bolum deglutiunt, quam se palam confundi patiantur. Sic & hæc pedilequa bolos graviores turpitudinum suarum semper resorpsit, minutiores labeculas confessa, ne tam perditis moribus infecta pro turpi meretricula & efronte scorto haberetur. Tetigit tandem hanc sacrilegaram puellam vindex DEI manus, ei que letalem morbum immisit, futurum opportunum monitorem, si modò eum acceptasset. Adfuit ærotanti vir morum ac vitæ integerrimus Jacobus Samaniegus Soc. JESU Sacerdos, eamque officii sui strenuè admonuit, ut confessione sacra maculas animi elueret. Paruit ad speciem ægrota, novies circiter hoc in morbo Patri confessa, nunquam tamen ut debuit, sed ut semper hæctenus consuevit, fallaciter & mutilatè; levioris notæ peccatilla numerosè detexit, noxas graviores & propudiosas turpitudines suas pudore victa altò semper silentio pressit. Dicent hic nonnulli rudes maximè & imperiti, qui nonnisi arctè à Confessario interrogati noxas suas enarrant: cur Pater puellam hanc non probè examinavit? fecisset harum turpitudinum aliquam mentionem, fortassis abjecto pudore totam fuisset pravitatem confessa. Audio hebetes momos & mordaces aristarchos, rudes tamen atque hebetes dico, quia sic dici merentur; quis enim vitio vertat Confessario, si talem judicet pœnitentem, qualem invenit; Judicium est sed sacrum, non profanum & seculare, ubi suis sæpè tormentis & ponderosis quæstionibus à reo expriment veritatem. Hæc tortura Sacris tribunalibus nec competit nec congruit. Actus conscientie libertatis actus sunt, ergò liberè producantur; hos qui reprimit, sibi unâ culpam imputet & ignaviam, eos si videat post fata subjici torturæ. Non tenetur Sacerdos ullum cum reo suo examen instituere circa occulta candidè revelanda. Quod si præstat ex charitate, laudari potest, id verò

T 3

si præ-

si prætermittat, vituperari non potest. Hoc in iudicio sua singuli sua sponte fateantur, & ultrò expromant, quæ hoc in genere conscientiam gravant. Moriatur quis suis in peccatis ex homologesi non expunctis, & coram Iudice supremo causam suppressi sceleris in defectum examinis coniciat, actum ager, peribit, & damnabitur, Confessariò salvò integrò, manus suas in sanguine damnati lavante, tanquam omnis culpæ immunis. Et verò si etiam hic loci animos confitentes arctius explorasset Samaniegus, credibile est, eam etiam ritè ac seriò inquisitam, hæc probra impudenter negaturam fuisse. Patet id ex grandi despectu, quò non tantum poenitentia Sacramentum, sed ipsum etiam piissimum Sacerdotem elusit. Vix abiit Pater excepta Confessione, abeuntem nasò suspendit aduncò ægra, tum ad conservas suas conversà: ficcine furtivos amores meos huic seniculo allinam! quid ad illum hæc voluptates? tam simplex tam bæota non sum, ut huic uni mea commercia credam. Alios sibi quærat naturâ suâ molliores puellas, mihi non imponet. Secretum meum mihi. Addidit his etiam alia verè propudiosa, & occultarum libidinum procacissima ventilabra. Hæc iudicia temeraria non sunt, licet occultas pravitates attingant; ubi enim ita contentim de Sacramento, & Sacramenti ministro sacerdote nulla mente mota ægra loquitur, & non tantum sacris profana, sed etiam impudica & supremè scandalosa miscere auditur, sine scrupulo his è præmissis hæc conclusio formabitur: hæc vel venefica est, ac ceteros omnes suis fermocinationum philteris evertere contendit, sic à Satana pessimè instigata, vel saltem impudens meretrix, aut insignis est adultera, aut hæc omnia simul est, unde cum ejus animæ statu pessimè agatur. Sic argui vult ipse Christus (12) ex abundantia cordis os loquitur, & bonus homo de bono thesaurum cordis sui profert bona, & malus similiter mala. Deferebantur blasphemæ ac impiæ voces ægrotæ ocius ad arcis præfectam, quæ jure his probris commota, rejectis omnibus aliis negotiis, ad lectum contendit verbis acerbis primò linguæ intemperantiam castigans, inde vultu iterum placato rogans, obsecrans, ut se totis animis ad generalem exhomologesin pararet, hortata idem, quanti hæc integra confessio hoc in articulo

12) Matth.
12.

sit facienda; nihil in ea reticendum, acerbissimis oratio pœnis
 silentium dici; occipit tandem remotis omnibus arbitris vultu
 ac voce ad orationem familiaritatem composita eam amicè ex-
 plorare, dic Catharina, & quæ sunt illa occulta piacula,
 quæ confiteri renuis? an ita gravia sunt, ut de venia pro
 illis obtinenda sit conclamatum? errat gravissimè, qui hæc
 animò volutat, mihi crede, nullum scelus fingi potest tam
 atrox, barbarum, enorme ac numerosum, quod pura & candi-
 da confessione non possit totaliter aboleri, nequidem, si cum
 ipso dæmone iustum esset foedus, & anima cum corpore proprio
 sanguine orco fuisset transcripta; dic ergo quæ sunt illa, unde tan-
 tum confitendi horrorem concipias. Movit hæc suavior agendi
 ratio Catharinam, ut sine ulla tergiversatione ac reluctantia oc-
 cultas quasvis scelerum sordes suæ arcis Dominæ recenseret, quæ
 tamen his à laqueis non poterat expedire Catharinam, Quid stul-
 tius? quid ineptius? femina feminæ prodit occulta sine pudore,
 unde nulla potest absolutio hauriri, præsentis Numinis Vica-
 rio Sacerdoti, qui solus habet potestatem solvendi, secreta pan-
 dere stygius pudor prohibet. Hujus farinae stultos & stultas adhuc
 hodie reperias; quæ palàm coram vicinis sua propudia enarrant;
 alii coram sociis suis in popina suas evomunt pravitates sine ulla
 difficultate; alii etiam fraudes & furta jactant publicè, quibus hæc
 viciata, ille vel ille lucrò suò spoliatus est &c. at cur non pari nume-
 ro & candore hæc etiam in Sacro Tribunali promuntur? monuit
 id ipsum providè ac prudenter ægrotantè servam arcis præfecta:
 mihi modò candidè detexisti, quæ animum premerent, sed jam ea
 tuo etiam confessario, mox redituro singillatim enarra, qui tibi
 validam omnium absolutionem impertiat, quid ad hæc ægrota?
 vellem equidem, si modò posses. Et qui te ab hac sincera exho-
 mologesi impedit? probè notentur, quæ sequuntur; patebit inde,
 quis tot sacrilegarum confessionum Author sit & primarius incen-
 tor. Is, inquit ægra, totis viribus impedit, qui ad sinistram stat
 athiops, identidem dehortans, ne scelus illud pudendum aperi-
 am, eo quod levissimum sit, & nullius momenti peccatillum; id tamen
 pater si resciscat, me apud illum dissolutionis vitæ labem contra-
 cturam. Hem technas & dolos, hem orci galeam, quâ reprimi, quâ
 velari & taceri vult gravia flagitia dæmon, ut oprimat incautos
 sui-

fuique improvidos post mortem impiam æternâ mergat abyssò. Hæc licet æthiops occineret, addidit tamen à dextris præsentem Magdalenam omnium pœnitentium patronam sedulò contrarium suafisse, in lucem candidè proferret, & Confessario penderet, quidquid sceleris in animo lateret, aliter sanari non posse, nisi latens vulnus detegeret. Adfuit hæc inter Confessarius, de his omnibus probè prius per arcis Dominam instructus; is conclave ingressus sedulò muneri suo invigilans, ægram per quidquid sacrum est, orat, obsecrat, liberè coram explicet, quidquid vel animum gravare, ac Deo Judici graviter possit displicere. Innuat & jam terminis minimè obscuris tergori hærens fatum nuntiat, paulò post hoc ex cubiculo in domum æternitatis, è lecto ad solium Judicis eundum; Nisi tot monitis locum dederit, jactam esse aleam salutis. At surdo fabulam canere, visus est Pater; quò ardentius iste ad pœnitentiam extimulabat ægram, eò in horas obstinatio reddebatur ægra; ita enormiter orci galea totam Catharinam obfedit, ut ad delictorum confessionem elinguis ipsum denique saluberrimum JESU Nomen enuntiare renueret, Jesum se nec scire quid rei esset, palàm impiè professà. Cùm eidem imago ac species Crucifixi exhiberetur, ut pariter in hunc oculos suos rejiceret, atque animò revolveret Cruci affixum Numen, oculos ad sinistram detorsit, quam æthiops occupabat, de molestia ægræ illata multum exoptulans. Vix parum à lecto arcis Domina seu præsens Pater pedem dimovit, mox illa suos amores, suas turpitudines in lectulo decantare, Duravit hæc vesania sat multos dies; donec tandem nocte quadam has in voces erumperet gemebunda; heu quantum torqueor, quantum animò angor ob Confessionem toties comeratam. Vix hæc ore vomuit, mox ultra medium noctis toto corpore obrigit, ut jam penitus mortua esse crederetur; sed quæ summa fuit Misericordia DEI, post aliquot horas tota vox revertit, à Deo cum viribus novis reparata, ut seipsam, si vellet, per seriam confessionem sursum libraret, ac cœlis animam infereret. Ultimum erat instans, quod pœnitentiæ obtulit ter clemens Deus, at flecti ferrea, non tantum pia omnium hortamina rejecit, sed etiam irrisit, pessimo omine horribilis fati mox secuturi. Jam labi spiritus videbatur, cum iterum iterumque monitis urgetur incassum; verso enim mox suo & à Christi è cruce penduli effigie a verso vultu,

vultu, tandem animam ejecit peccatis ac spurcitiis suis immortua, & in æternum damnata, prout mox audiemus. Nox erat adulta, cum Catharina extingueretur, & ecce mox tota arx tam fœtido ac putri odore perfusa est, ut necessarium esset loco patenti & aperto cadaver exponere, mox etiam tota domus orcinis umbris infectari visa, ut altera conserva eodem in cubiculo decumbens, arctis Domioam impensè rogaret, ut in aliud distinctum conclave transferretur, quòd, ut aiebat, circumcursantes & volitantes magno numerò larvas videret, quibus enormiter terrebarur. At operæ pretium fuerit, fusiùs ordine suo recensere, quibus modis hæc domus, extinctâ Catharinâ, per horridos lemures fuerit infectata.

1. Conserva quædam nocte illa in ascensu scalæ secundum humeros grandem plagam tanquam calcis aut unguis à tergo percutientis excepit, ut humi rueret, nemine uspiam diræ percussionis hujus conspecto auctore, manseruntque læsionis hujus signa in dies etiam sequentes sat multos.

2. Dominæ frater ipsa nocte, quâ obiit Catharina, injecto in se brachio quodam invisibili, invitus licet & reluctans, thalamo suo extractus est.

3. Eodem tempore mansuetus alioquin equus ac placidus, sic furere cepit, ut calcibus in murum arietaret, vincula omnia dirumperet, & hac illac toto in stabulo percurfaret.

4. Auditi quoque sunt eadem nocte horridi canum latratus & inquieti discursus, qui totâ pœnè viciniâ somnos turbabant.

5. Obruit totam arcem ita horrifonus turbo, ut immanes inter fragores tectò suo regulæ solutæ, & per aërem dispersæ, ad duo passuum millia projicerentur.

6. Infelici cadavere terris abdito, cum quædam ancillarum, fordes pavimenti ex genibus purgatura, cubiculum introisset, in quo suis peccatis immortua erat Catharina, per invisibilem manum pede protracta est ex cubili, spectantibus id claro die quam plurimis, eâ tamen, quæ ancillam traheret, nullibi conspectâ.

7. Alia locum illum negotiorum causâ properè ingressa, sensit in se vas nocturnum, seu scaphium, magno ac valido impulsu projectari, unde clarè colligas, cubiculum illud vel penitus destrui velle, vel firmiter occludi.

E.
Signa Spiritus turbulentis.

8. Se primo die octobris, seu pridie festi B. V. M. de Victo-
ria heræ pedisequa non execrandæ memoriæ cubiculum illud, sed
vestiariam ingressa, ut vestes inde asportaret, quibus altero die
festo indueretur; videt in medio stantem Catharinam defunctam
nigris vestibus amictam, quæ mox pedum suorum articulis innixa,
se in altum erigeret, & vase æreo ex loco altiore arripiendo ma-
num extenderet; arripuit etiam actu vas illud, arreptumque in
conservam suam projecit; at cum hæc famula celeri fuga jactum
præverteret, vas in parietem saxeam tanto impetu impactum est,
ut in millenas partes diffringeretur. Hactenus certò ac evidenter
resciri non potuit, an spiritus Catharinæ, an alii lemures ita diu
nocturne tumultuarentur? nunc verò se ipsam præbuit specta-
dam, ut ostenderet à se tantos per arcem tumultus excitatos, &
icones Sacras tot locis affixas in frustra distractas esse. Ceterum
non semper nocturnæ aut diurnæ tumultuationes conjici de-
bent in recens ibi defunctos, ut nonnulli rudes autumant; hic
quidem rectè fuit in recens extinctam devoluta; ex uno tamen
actu non debet argumentum trahi ad omnes alios; neque eni-
m licet ex particulari universalem inducere, ut norunt logicelli.

(13) Delr.
l. 3. dis.
quis. q. 7.
s. 2.

F.

Causæ 12.
cur in ædi-
bus toties
tumultuosi
spiritus
grassentur,
ex Delrio.

Prima est *contumax superbia*, quæ sæpè leges sacræ &
piissima consilia perperam ridentur. Huc trahit impiam sobolem,
quæ cum sæpè parentes suos contumaciâ & inobedientia suâ gra-
viter affligat & exacerbet, accidit porrò ut parentes quidquid
in buccam venit, irati evomant, mala omnia etiam subinde tetros
dæmonas liberis suis imprecentur, & hoc ipso à prævocato
dæmone atrociter mulcentur. Currit, volat nostram in per-
niciem vocatus dæmon, id Deus si permittat.

2ª est *odium, invidia, simulas & inimicitia*. Ubi
canino ritu vivitur assiduos inter latratus, obliquos inter aspectus
& vindictæ desideria, totus penè orcus præstò est, ut fatuos
ignes succendat, donec in homicidium erumpant.

3ta est *carnalis libido, & conjugatorum intemperantia*,
ob quam licuit olim a modo septem Saræ sponfos interimere,
quod

quod Saram adirent tanquam equus & mulus, quibus non est intellectus ut Tob. (14) loquitur libellus. Ubi ergo fores nocturnæ (14) Tob. omnibus petulantis patescunt; ubi etiam thori alias legitimi turpis grassatur abusus, nemo miretur, has pariter umbras grassari.

4ta est *justorum pio; unque hominum afflictio, persecutio velerudelis cades & prescriptio*. Hinc toties arces & castella, curiæ ac domus judicariæ per orcinos lemures enormiter infestantur, quia his in locis sæpè justitiâ pedibus protritâ, innocentia mufcatur, vitium & pravitas absolvitur, atque adeò judicia eudantur diabolica.

5ta est, *agnita veritatis impugnatio, aut defectio à fide*. Nemo dicat hæreticorum ædes his umbrarum larvis immunes. Contrarium experientia docet.

6ta est temporibus nostris proh dolor! frequentissimû malum, *blasphemia*, quâ 7. Salutis fontes, Sacramenta tam enormiter conspurcantur.

7ma est non minus frequens *execratio* seu *mala imprecatio*, quâ sæpè abs lutè, sæpè conditionatè se quis orco addicit.

8va est *sanus impium & usura* maximè in rebus sacris. Huc avaritia spectat per fas & nefas in plutum effusa.

9na est *duritia & immisericordia in pauperes* ac misellos, opis alienæ indigos Codros, quò vitiò ut plurimû avari fordesunt.

10ma est *irrisio Sacrorum mysteriorum fidei nostræ, abusus, contemptus ceremoniarum & sacrorum Ecclesiæ Catholica*. Hujus evidens exemplum nuper exhibuit Dom. Quinquag.

11ma est *Templorum & sacrarû rerum direptio, expilatio, mutilatio, dilapidatio*. Caveant hic locorû præfecti hospitalium, leprodochiorum sodalitatum (nam & hæc sacrorum nomine concluduntur) ne per comessationes sacrilegas suam in perniciem orcum provocent, ut gulam corripiat ex gazophylacio Christi opiparè instructam, quod furtum est sacrilegum. Huc spectant bona iniquè parta & sepulta, ubi plerumque cerberi vigilant trifauces.

12ma est *desperatio*, quâ quis Deo ac saluti diffidat, seque ipsum duplicata morte perimat violenter. Has 12. causas horribilibus exemplis confirmat Deltio, alibi referendis, cum

hodie expediri relict Catharina. Unum tamen has inter duodecim causas vehementer admiror, cur nempe Delrio non his etiam lascivas venerum icones annumerarit; scimus enim, ut infra fusius dicitur Dom. 22. post pent. dæmones magnò numero illis in ædibus confluere, ubi venerò penicillò pietæ prostant imagines. Nunc ergò ad Catharinam redeo, visurus porrò, quid actum, postquam rescitum est, spiritum Catharinæ totam per arcem horribiliter grassari.

9° itaque varias Christi Crucifixi imagines malo pellendo foribus affixit præfecta, quas tamen mox in partes distractas oculis passim objacere conspexit.

10. Hæc omnia Dòminam movebant, ut in hortum migrare statueret, dolium noctu cum Diogene habitatura, donec arx expiaretur; at neque hîc quies fuit. Cœnantibus sub dio, medius later in lancem projectus totam cœnam evertit.

11. Insuper quinquennis filiulus eodem in horto clamare cepit & vociferari: juva mater ah juva! Catharina præstò est & me suffocat. Cur innocentulum umbra corripuit? posuit nempe & à collo removit agnum Dei innocens puellus, hinc illæ lacrimæ & spiritus damnati potestas. Hem quò locò esse nobis debeat sacra hæc & orco impenetrabilis lorica. Vix agnum induit, umbra evanuit. Ineptè quidam luridi parentes culpam fascinatæ prolis suæ in Baptismi ministros non sine gravi probro in Clerum detorto, conjiciunt; sibi potius ac suæ pravitati malum liberis creatum adscribant, qui nec sacra curant ipsi, nec sacris liberos instruunt, sed illis perpetim tot diabolos, tot morbos ac mortes imprecantur. Aliud foret, si scires evidenter hanc prolem esse ab Hollando bapticatam, ubi scimus pro aqua vinum adhiberi, & in materia peccari: hic suaserim rebaptizationem conditionatam, ac ceremoniarum supplementationem in silentio sine publico strepitu expediri, ut jam habet communis.

12. Restat tandem ultimus præsentis tragœdiæ actus, nunc paucis producendus. Cùm tot malis monita arcis Dòmina toti arci nuntium cum suis remittere, ac in alias ædes migrare statuisset, tres animosiores ancillas in arce reliquit cum binis fortio-

fortioribus famulis, ipsa cum reliquis alio movit. Decimus erat Octobris, quò omnis tumultus visus est sopiri, ibat dicto die una ex ancillis circa vesperam sola in penuariam cellam; vix fores aperuit, proprio nomine tertium citatur, voce ut credebatur ab ore proflua Catharina, quam tamen non viderat. Territa suas ad conservas recurrit, easque secum socias sacro lumine instructas in penum reducit, auditura, num forsitan adhuc juvari possit Catharina. Intranit singulæ suis cum ardentibus lychnis, at mox iterum vox audita: non sic, non sic, tu sola huc pedes exporriges sine lampade, reliquæ abscedant; nihil est quòd timeas; nunc dicam, quid actum sit cum Catharina. His dictis ad latus stabat Angelus, qui ancillam firmabat, ut intrepida vocem exciperet. Paruit ancilla & ecce mox horridam speciem flammis undique vestitam umbra exhibet atque: hem adsum tandem Catharina conserva tua æternum damnata, quia leviores culpas confessa, graviores impudicitias suppressi, invita quidem hæc tibi enuntio, cogor tamen hæc profari à Iudice supremo, ut meò malò vos sapiatis, quos adhuc aura mortalis retinet. His dictis umbra simul & Angelus disparuit, qui tamen antè præcepit, ut animos expiaret & S. Synaxin cum suis accederet, atque hic visa hic audita ubique propalaret, sexui maximè feminino, quem noxius pudor toties infestat & in orcum præcipitat. Sic tota arx pristinae quieti reddita omnes saluberrimo horrore complevit, utinam & nostros omnium animos percellat. Amen.

